

ivel és kísérte el a fehér városba. Róla annyit, hogy nem tért haza Oroszországba, a harmincas évek elején Párizsból Lisszabonba költözött, még hírt adott magáról, a harmincas években leveleztek is nagyapámmal, s Pessoa verseit is elküldte neki, különféle folyóiratokban, a csomagokat Léna nagymama legnagyobb döbbenetére meg is kapták, de aztán jött a háború, és a különös három nyelven, oroszul, franciául, portugálul író Kamenezky végleg kitűnik a képből. Szerepel nagyapám Ricardo Reis Szibériában című hosszú ciklusában is, én is nyomoztam utána, de ez idáig sajnos sikertelenül, nem tudni, mi történt vele a háború után? Miloš Crnjanski-ról még annyit, hazatérésük után évekig leveleztek, a szerb költő 1977-ben halt meg, nagyapám hosszú versben siratta el, s lefordította Lamentálás Belgrád fölött című poémáját is oroszra, amelynek felejthetetlen sorai fel-feltűnnek a két hangon szóló ciklusban is. – Tatjana Bogdanova

MELOCCO MIKLÓS: ADY ENDRE, 1977 (Debrecen)
Bócsi Krisztián fényképe